

יקרה לי דבר כזה אפסיק לחיות או שאשתגע. היום אני היה בעל כורחי."

הילדים היו מבוהלים

היא עדיין מתקשה לכטא את המילה מוות, או את המילה אסון, כשמדובר במוות של יורם, אלא מעריפה לאמר "המיקרה". קל לה יותר לחזק ידי הארץ, שריגשו נוח להימצא לידה, שלא יהיו נבוכים. את ההתפרו קירות שלה, את הרמעות, סופג הכר שעל מיטתה.

בשקמה מהשיבעה, חזרה ללמד בבית הספר האיזורי מעבר אפק שבי קיבוץ עינת. היא נוקקה ללחצן של מנהל בית הספר כדי להבין שההיחס ממשכים, שהילדים מצפים, רוצים בה עינים. "חזרתי לבית הספר, וכל הזמן חשבתי מה אעשה עם הילדים. באתי, ירדתי מהאוטו וחשבתי איך הילדים ירגישו. מוות זה דבר מפחיד.

כשנכנסתי לשיעור אמרתי להם שקודם כל מדברים. דיברנו על האסון שקרה לי, סיפרתי להם על מה שקרה, ובשגמרתי אמרתי להם שהם יכולים לשאול אותי כל מה שעולה על הדעת, שהכל מותר להם.

אחרי שהתחילו לשאול, הסתבר לי שהם היו מבוהלים. הם שאלו האם יורם סבל, האם אני נוכה. אמרתי להם שהרמעות הם כמו מים ששטפים את הנשמה. עזרתי להם ולעצמי.

בשעות שאני עובדת סוף דבר אחר לא קיים עבורי. אני לא נותנת לחברה שתתייחס אלי בצורה טובה. אני לא רוצה ולא מוכנה שהחברים שלי ישנו את יחסם אלי, זו לא נכות. זה תלוי איך אתה מתנהג. כשאתה פותח לאנשים דלת ונותן להם אפסי רות לדבר על הכל, אנשים מתייחסים אליך בצורה רגיזה מבלי להפסיק לכאוב איתך.

את כל משאבי ההגיון המצויים בקירבה היא מגייסת כדי שלא תתנפץ לרסיסים, כדי שרצונה להמשיך לחיות לא ידעך, והרי יש לה בעבור מי לחיות. כשנכדה איזו בן הז' מתרוצץ בבית הגדול, מבקש ממנה שתשיר לו שירים, שתשחק עימו, היא אומרת: הילד הזה מחזיר הכל למצב של שפיות ונור-מאליות."

ככל שהולך ונוקף הזמן, הגעגועים הולכים ומתעצמים, הרגשת החסר הולכת וגוברת. קשה לה לראות עצמה שייכת למישפחת השכול הגדולה.

שבוע לפני ג'היפסח הוזמן רחל וטיבי עליידי חבריו של יורם להשיק כוסית ליקראת החג. כשישבו במיסי עדה, השיקו כוסית לחייה ונתנו בידה מעטפה לתומה. במעטפה היה כרטיס טיסה לארצות הברית, מתנת טיסה וזנות חברים.

לגבי רחל היה זה כאילו קיבלה מתנה מיוזם, כך בדיוק היה הוא נוהג אילו היה במקומם. זו היתה הפעם הראשונה שהצלחה להרגיש הנאה ולהיות שלמה עימה מאז שירם נפטר.

כשהיתה לפני זמנחה בכריכה רפו אית ונשאלה כמה ילדים יש לה, השיבה אחרי היסוס ממושך: "ילדתי שניים". תשובה המבטאת תחושות עמוקות שירם ממשיך והי בקירבה מחד, והשלמה מסוימת עם מציאות עכשווית מאידך. היא לא כועסת על יורם שאיננו, גם לא אומרת שקרה לה אסון, קרה לו אסון והיא כואבת את אסונו, כואבת לראות את שמו חקוק על לוחיזכרון משיש שחור.

הכאב הזה הוא שמונע ממנה לשמוח שימחה אמיתית, בלב רחב, גם כשהצי ליה להגשים חלום ישן ששיחקה על בימה, ואף זכתה במחמאות על ביצועה. זה היה לי נעים, אבל לא הזיז לי. חשבתי, שלוא זה היה בא שנה קודם, זה יכול היה להיות שיהא האושר. היום, כמעט שנה אחרי, היא אינה רוצה שייצא ספר לזיכור, לא סיפרייה על שמו. ההנצחה היחידה היא בתוכה פנימה, שורה בחייה.

יגאל תומרקין:

ביקורת טלוויזיה - לדוגמה

יש לי חבר האומר שאדם הקם בבוקר ללא מיוחשים. והוא בן 50 פלוס. סימן שהוא מת. ואם אתה רואה טלוויזיה, ואיך נתקף בחילה. סימן שאתה בחו"ל. אם אתה מאוהב כמוני בשינאותיי באופן כפיתיי. כשם שאדם החורר בתשובה למד יותר ויותר לאהוב את אלוהיו המכוערים - אין אפס.

בכל פעם שאני נופל על תשדירישרות. אני שואל את עצמי מי זה החצן המכשיל. נראה שהוא מכוונתינו. נראה שגם הוא מאוהב בשינאותיו. אפילו יותר מכני.

מי הן בעלות המבט המטומטם ממעון חלב. האם אספו אותן מכל הארץ, או שהן מעיר אחת? ואולי הן בכלל אחיות של "בעלות האשכוליות" מהשנה שעברה, אלה שכליכך הרגיוזו את שולמית אלונגי ברחתי מן הקולנוע לקבל פירוטומות מרוחות בוואלזיו בכורסתיו הנוחה, מול מאורר ושמיים. הכל באהבה. אני עוקב אחת האבולוציה המאלפת - איך יהודי חכם הופך לישראלי מטומטם. מה רב התענוג.

מעמתי כבר קיווי עם הסיני היהודי, בן דתהמאקוויה, משרדותרוטשילד, אחרוני פשוט חותכים בסכין. אל תפחדו, זה לא נראה ככה. אנכי שמעתי שהחליפו יור' ברשותהשידור. פיצרו אנשים. לא ראיתי שינוי לא לכאן ולא לכאן. האייוקיו נשאר.

אולי אהרון הראל זה פסכרונים של איזה מירסו. כמו Mi לפיד. Mi לביארי. M-M-Mi פורת. Mi ינון. אולי את חותמתיוגומי לששתי X שאיננו מכירים. X זה אולי משהו שאסור לנו לדעת עליו. אולי השבוע נגמר מצויין. קלישאות: זה חלק מלהפוך אינדיבידואליסט לרובוט. המילה "מורשת קרב" עם כוכביארט. ביציעי צנהנים, גולני, אויר, ים, יבשה, גיבעתי. הנדסה, שיריון, תותחנים (חסרים צבעים למשתמשים, לדתיים ולמתי רומנים) בכותפת.

תשובות להירון קרב קרב קרב. אם אשכחך ירושלים תשכה ימיני. פרס אחרון, שלישי, שני, ראשון. איזה מלל ירוד. חברי נחמיה הגן, מה יהיה מרוב מורשת קרב שכתנו את זריקת פיצצתהאטום. הנוסחה (לפי היהודי אלברט איינשטיין, שוויתר על הכבוד להיות היים הרצוג של מדינתהישראל, הנוסחה אומרת: E=MC². והפרס הירושימה מון אמור.

יום השידור נפלא של זמןההרשות. תמיד יש עוד משהו כושל. מילואות. לביטל.

כידוע, לאנשי ההתיישבות העובדת אין יחס לכסף. אם הם חומרים, אז זה רק עוגה או מערכתסטיריאן משוכללת. ולכל היותר מתנדבת או שתיים. אבל כסף, מה פתאום? הם מלהזכיר! ואיך הם מלהזכיר. זה קורה בערים הגדולות, מעילות ומעידות. מה אתם הושבים, שרווליה, טניגן מוסיקה קאמרית בבית בירושלים (כך מספרים) הוא יקה כמו ארנסט יפת, וחברתהעובדים זה בלילי בפירוש לאי אס שם, בחברת העובדים. יש הפסדים, אף אחד לא תוקע את הכסף בכיס ובורח לניוירוק. בהתיישבות העובדת עושים את זה בגדול. מיוחשים ושוברים את הכסף (שלא, לעזאזל!) כמו בילית. אף אחד לא נהנה. רק אנחנו, השמחים לאידו) או עוד אחד שחשבו אותו לפראיר שותל בלילה כסף ובבוקר יש פירותיהם. כזה שתלז כמו כלם.

עכשיו, אחרי שייקה גביש הנחמד, בא אטר (אושי) פרידמן, והוא הצריך מכולם. במקום שהוא עמד ופישל, אף אחד לא עמד ולא יכול היה לעמוד. וכפי שהוא פיצץ, איש לא פיצץ. אפילו לא הגיזבר שבא אחרי אושי למילואות. הרי הוא צביקה המפורסם מ"מחוז צביקה". אגדה מהלכת. מי שיכול היה לסורים ולקיבוץ לוחמההישראלית. אלוף נקיקות טיבעול נשבר בקרב מילואות. זה היה הוטרלו (1815) שלו (שלמה), שהתחיל בקרב עכו, וקודם באבוקיר (1799). כוח צביקה הרים יריים.

ואולי אגז שלא למצלמה (מבט לחדשות, יום ב') שהדרך לגיהנום רצופה בפסגות טיבות.

אם אמרתי באנדרסטייטמנט, שהקיבוץ איננו מהגרה לגאונים. אז רצו לרצוח אותי.

אפילו מפי יאלו שמעתי בדיחות מוצלחות יותר. אם גיורא, איתן, הרצל אנד קומפאני ישירו בפוליופוניות כאלה באוויר, אני בטוח שיגיעו לתדירות קטלנית, היוצרת מין קרדימות. לאוזניים בטוח. איני מוותר בתישעה באב. אני בירדן - צמד קרייניות, יפהפיות אמיתיות, סימפאטיות. מת מקינאה. מרוע תמיד זוגות? תנו גם בשידורי ישראל לבנות מה שמגיע להן. שיחרור האשה במימרה התחיל דווקא בטלוויזיה הירדנית. איני מוותר. ראיתי את שושולת בעבור סקירה זו. והבנתי שאלכסיס היא אשה רעה מאוד, שנאשמת ברצח, וקורה איזה טריק של הרגע האחרון ומוצאים נאשם אחר.

את אלכסיס ואת ירון לונדון בטלוויזיה מחליפה עדנה פאר, שעברה מגלי צה"ל לגליזועתר. וכסירנה אמיתית, מגל אל גל, תמיד בסער, בשצף, עם עיניים, שירה ופיוט, מפילה קורבנות ומספחת מעריצים. פעם רמטכ"לים

אוישי פרידמן

במקום שהוא עמד ופישל...

וספינתגל"ץ שוקעת. היום חקלאים: עמירם אוליזקי, הסיר המהולל, שהתיישב בכרשיהגליל עם ספר של אפריים קישון וחיכה לגאולה כסימון הקדוש מן המידבר, שיטב על עמוד עד שתבוא הגאולה. וכשבאו העם לראות את הפלא, מצאו ערימת גלליאדם (כך מספרת האגדה). ומה נשאר מעמירם בבשורה עלפי פאר? ערימה של צפייעיזים.

לא גמרנו את השידורים. מאוחר בלילה, בחרשות, מספרים לנו חבריההכנסת מן המיפלות הקטנות כמה שהם לא בעד עצמם, אלא בעד העם והרמוקרטיה והקדימה. כך קורהלשרלשעבר אמנון רובינשטיין. מתנגדו הוא אישהשמיים אבנר שאקי.

למחרת טוב רבו מי אשם בטאבה, ושארשה הוא בעצם גיבור הסדרה המצרית הייתי מרונ. עם שכל של הליכוד ועם יושר של המערך לא צריך בכלל מרגלים. גם בלי יש נבול ושלוש עכשיו הם עוד יבקשו על גבולות 1967. אם אינכם מאמינים, תנו לנו רק לחיות. כי אם נמחה גם נראה.

יצני טל העולם הזה

פאר נילי זענור

יפת נקיבוץ

אני זוכר בשנת 1973 (תחילת) בשדההתעופה בשארם את חברי, האלוף גורודיש, מתכלת בי בחמלה, כשאמרתי "חבל להחזיר שדה כזה". אם תמישכו ככה, נבקש על יבנה וחכמיה, ואם תחכו יותר מדי, לא יהיו גם חכמים לבקש עליהם.

יום ג', ערב חדש: אילנה דיין והאחות סיני באוהל הרוד צום, תערובת של ו'ד'ד'ארק ופלורנס נייטינגלי. שכחתי מה הן רוצות. אני רעב.

יום ג' בערב "דיאסה", ומי לא רוצה להיות יפה ורוח, צעיר ומפורסם? כולנו רבובתי. צריך קצת אירוניה עצמית. קצת קנהימיה. אני כבר לא אדוניס, למשל, למרות שהצלחתי להוריד עם שקיות קמברידג' שמינה ק"ג. אני רעב, אני הולך לאכול משהו...

בלילה מאוחר מסך אישי עם עדי סמל, השר דואט עם קאלאס ואסתר עופרים, ומשחק את האמלט בפדרסי נס'ציונה. כשרלמההרדן.

צני טל העולם הזה

נתנאלה קרנימוות

אלכסיס אשה רעה

כבתא שלי כבר אמרה שכסף קל הוא אסון, וזאת כששלחה לכסי הסניגלי כמה פרוטות יותר מן המוקצב. הלך והשתכר, השתולל בביתההקה וקילקל את שמנו הטוב.

אז אולי עוד הלוואה לחברתהעובדים. או אולי נעמיד את יפת נראש. הוא ידפוק אותנו, ימלא את מילואות ויברח.

על פי השבונ, כל קיבוץ צריך לשלם כ-20 מיליון שקל חובות, נוסף על החובות הקודמים, וזה בטה יקרה אחרי מילחמת גוג וזמג.

מתי יתחילו להתבייש בקיבוצים, ולא במיקלחתי ארפורפו בישה, אני בטוח שיש לנו היל'אויר מצויין עם ביטחון עצמי שפיצץ לי את הטלוויזיה (גם בשידור חור). גם נתנאלה וגם הספיטפון השחור נראים טוב יותר על הארץ יל באויר. זאת אומרת, ON THE AIR. לאיש לא היה בעיה לזייף באומין, לא לאלופי (מיל), לא לאלוף, לא לתתיאלופים.